

Kerim olana iyilik yapmak

Edincik'ten Ali Karakaş: "Uhuvvet Risalesinde geçen kerim olana iyilik yapmak ne demektir?"

Risale-i Nur'un yıldızlarından birisi Yirmi İkinci Mektuptur.

Yirmi İkinci Mektubun yıldız kavramlarından birisi de "mü'minin şe'ni kerim olmaktır" kavramıdır.

Kerim Esmâ-i Hüsnâ'dandır. Allah'ın cömertlik, kerem ve şeref sahibi olduğunu; ikram, iyilik ve ihsanının bol olduğunu ifade eden bir güzel ismidir.

Aynı kökten gelen keramet, Allah'ın kuluna hususi iyiliği, lütfu ve ihsanı demektir.

Mü'min, en güzel iyilik ve keramet olan imana ulaşmıştır. İman iyiliği ve kerameti, mü'minin bütün huylarını, ahlâkını ve davranışlarını kendi rengine boyamıştır.

İman boyasına girmiş kişi, bütün iyilik özelliklerini ve türlerini üzerinde taşır, bunları yaşar ve gösterir.

Fakat bu pek kolay olmaz şüphesiz. Çünkü bütün iyilik özelliklerini taşımak ve yaşamak ayrı ayrı imtihan konusudur.

Bazısından eksi alabilir, bazısından sınıfta kalabilir.

Çünkü sonuçta o mü'mindir, ama melek değildir.

Hataları, kusurları, yanlışları, günahları eksik olmaz.

Bazen kullara karşı, bazen de düpedüz Allah'a karşı hatalar ve yanlışlar yapar.

Hatadan ve yanlıştan kendisini tam olarak arındırmadan da ömrü geçer gider.

Allah'a döndüğünde Allah hataları ve kusurları affediyor.

Mü'min bunu biliyor ve çoğu defa Allah'a dönerek tövbe ediyor ve kusurlarını bağışlatıyor. Bunu severek de yapıyor. Yani dilinden tövbeyi düşürmüyor. Burada bir problem yoktur.

Asıl problem kullara karşı hata ve kusurlarda ortaya çıkıyor.

Bir insana karşı hata yapmaya gör; ne sen vaktinde özür dileyebiliyorsun, ne karşı taraf seni affedebiliyor!

Problem burada!

Burada hatlar karışıyor, ipler kopuyor!

Bu noktada mahşerde işimiz hayli zora benziyor.

Adavet edene adavet besliyoruz.

Fenalık yapanı doğduğuna bin pişman ediyoruz.

Yanlış yapanın burnundan getiriyoruz.

Hata kabul etmiyoruz.

Özür dilemeyi rezillik sayıyoruz.

İyilik yapanı enayi görüyoruz.

Oysa imanımız bize inadına muhabbeti, karşılıksız iyiliği, yanlış affetmeyi, mü'minleri bağışlamayı emrediyor. İmanımızın şe'ni bunlardır.

Bir yanlışta imanımızın iki türlü şe'ni ortaya çıkıyor:

1-Yanlış biz yaptığımızda derhal özür dilememiz ve helâlleşmemiz.

2-Yanlış mü'min kardeşimiz yaptığında ise özür dilese de, dilemese de onu affetmemiz.

Mü'minden bir yanlış gördüğümüzde bizim ona ikramımız, onu affetmemizdir. Üstad Bediüzzaman'ın ifadesiyle: "Senin ikramınla sana musahhar olur."1

Yani onu elde edersin. Yani adaveti varsa biter, yanlış varsa yanlışından döner, özür dilememişse özür diler, husumeti sürdüreceksa sürdürmez, kırgınlığı varsa sona erer.

Yani senin affınla şeytanın ona sokulacağı delik kalmaz.

Affetmezsen şeytan ona bir sürü delikten sokulur ve düşmanlığı körükler.

Affedersen mü'min kardeşini şeytanın oyuncağı olmaktan kurtarmış olursun.

İşte Kur'ân bu iki türlü faydayı ve kerameti sağlamak için buyuruyor ki:

"Mü'minler boş sözlerle ve çirkin davranışlarla karşılaştıkları zaman, izzet ve şereflerini muhafaza ederek oradan geçip giderler."2

"Eğer onları affeder, kusurlarına bakmaz ve bağışlarsanız, şüphesiz ki Allah da çok bağışlayıcı ve çok merhamet edicidir."3

Bediüzzaman'ın, "Zâhiren leîm bile olsa, İmân cihetinde kerîmdir."4 sözünden, mü'minin affedilmez kusurları olsa da, affa liyakati bulunduğunu anlıyoruz.

Yukarıdaki âyetten de anlıyoruz ki, her ne kusur işlemiş olursa olsun, mü'mini

affetmek ibadettir.

Dipnotlar:

1 Mektubat, (yeni tanzim), s. 447

2 Furkan Suresi: 72

3 Teğabün Suresi: 14

4 Mektubat, s. 448